

Υπόθεση C-231/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

15 Μαρτίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Ηνωμένο Βασίλειο)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

15 Μαρτίου 2019

Εκκαλούσα:

Blackrock Investment Management (UK) Limited

Εφεσίβλητοι:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ UPPER TRIBUNAL

[παραλειπόμενα]

(TAX AND CHANCERY CHAMBER) [εφετείο διοικητικών διαφορών
(τμήμα φορολογίας και κτηματολογίου)]

ΕΠΙ ΕΦΕΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ FIRST-TIER TRIBUNAL

(TAX CHAMBER) [πρωτοδικείο διοικητικών διαφορών (φορολογικό
τμήμα)]

[παραλειπόμενα]

ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΜΕΤΑΞΥ

ΤΗΣ BLACKROCK INVESTMENT MANAGEMENT (UK) LIMITED

Εκκαλούσας

-και-

ΤΩΝ COMMISSIONERS FOR HER MAJESTY'S REVENUE AND CUSTOMS

Εφεσιβλήτων

[παραλειπόμενα]

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ:

1. Να υποβληθεί αμέσως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ερώτημα που παρατίθεται στο συνημμένο παράρτημα, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης σύμφωνα με το άρθρο 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. [σελ. 2 του πρωτοτύπου]
2. Να ανασταλεί κάθε περαιτέρω διαδικασία επί της ανωτέρω υποθέσεως μέχρις ότου το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκδώσει την απόφασή του επί του ερωτήματος ή μέχρι νεωτέρας διατάξεως.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΑΙΤΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Με την παρούσα παραπομπή, το Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [εφετείο διοικητικών διαφορών (τμήμα φορολογίας και κτηματολογίου), στο εξής: **αιτούν δικαστήριο**] υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: **Δικαστήριο**) ένα ερώτημα που αφορά την εφαρμογή του άρθρου 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ 2006, L 347, σ. 1) (στο εξής: **οδηγία ΦΠΑ**). Το άρθρο 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', απαλλάσσει τη διαχείριση των αμοιβαίων κεφαλαίων (στο εξής: **ΑΚ**) από τον φόρο προστιθέμενης αξίας (στο εξής: **ΦΠΑ**) (στο εξής: **απαλλαγή της διαχείρισης των αμοιβαίων κεφαλαίων**).
2. Η εκκαλούσα (στο εξής: **BlackRock**) είναι αντιπροσωπευτικό μέλος ενός ομίλου ΦΠΑ, ο οποίος περιλαμβάνει ορισμένες εταιρίες που δραστηριοποιούνται στη διαχείριση κεφαλαίων. Εφεσίβλητοι είναι οι Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (φορολογική και τελωνειακή αρχή του Ηνωμένου Βασιλείου, στο εξής: **φορολογική αρχή**), η αρμόδια φορολογική αρχή για την επιβολή του ΦΠΑ στο Ηνωμένο Βασίλειο.
3. Η Blackrock λαμβάνει υπηρεσίες από την BlackRock Financial Management Inc (στο εξής: **BFMI**), μια αμερικανική εταιρία του ίδιου εμπορικού ομίλου. Η Blackrock χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες αυτές για τη διαχείριση τόσο ΑΚ όσο και

άλλων επενδυτικών κεφαλαίων (στο εξής: **άλλα κεφάλαια**). Δεν αμφισβητείται ότι η εν λόγω παροχή αποτελεί ενιαία παροχή υπηρεσιών που προσφέρει η BFMi στην BlackRock.

4. Το βασικό ζήτημα που τίθεται ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου είναι αν και σε ποιον βαθμό η BlackRock υποχρεούται σε καταβολή ΦΠΑ για αυτές τις υπηρεσίες βάσει του μηχανισμού αντίστροφης επιβάρυνσης. Η επίλυση του ζητήματος αυτού εξαρτάται από την ερμηνεία και την εφαρμογή της απαλλαγής της διαχείρισης των αμοιβαίων κεφαλαίων. [σελ. 3 του πρωτοτύπου]
5. Το Upper Tribunal [και, στον πρώτο βαθμό, το First-tier Tribunal (πρωτοδικείο διοικητικών διαφορών)] κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ληφθείσες υπηρεσίες είναι υπηρεσίες «διαχείρισης» σύμφωνα με την έννοια του όρου αυτού στο άρθρο 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ' (στο εξής: **υπηρεσίες διαχείρισης**).
6. Το υποβληθέν στο Δικαστήριο ερώτημα, που παρατίθεται ολόκληρο στο τμήμα Z κατωτέρω, είναι αν, για τους σκοπούς του άρθρου 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', η αντιπαροχή που κατέβαλε η BlackRock για τις υπηρεσίες διαχείρισης πρέπει να κατανεμηθεί κατά τρόπο ώστε να αντικατοπτρίζει τον *βαθμό* στον οποίο οι υπηρεσίες αυτές χρησιμοποιούνται αφενός για τη διαχείριση ΑΚ και αφετέρου για τη διαχείριση άλλων κεφαλαίων. Αν η αντιπαροχή πρέπει να κατανέμεται, οι υπηρεσίες διαχείρισης θα απαλλάσσονταν στον βαθμό που χρησιμοποιούνται για τη διαχείριση των ΑΚ. Εάν, ωστόσο, μια τέτοια κατανομή δεν είναι επιτρεπτή, το Δικαστήριο πρέπει να παράσχει κατευθυντήριες γραμμές βάσει των οποίων θα καθοριστεί η δυνατότητα εφαρμογής (ή μη εφαρμογής) της απαλλαγής της διαχείρισης των αμοιβαίων κεφαλαίων υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως.

B. ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ

7. Τα ακόλουθα αποτελούν αποδεδειγμένα πραγματικά περιστατικά:
 - α. Εντός της BlackRock, τα πρόσωπα που είναι υπεύθυνα για τη διαχείριση των κεφαλαίων είναι οι διαχειριστές χαρτοφυλακίων. Η διαχείριση επενδύσεων ακολουθεί έναν κύκλο ανάλυσης, λήψης αποφάσεων, εκτέλεσης συναλλαγών και εκ των υστέρων διακανονισμών και διευθετήσεων.
 - β. Οι υπηρεσίες διαχείρισης παρέχονται μέσω μιας πλατφόρμας λογισμικού που είναι γνωστή με το όνομα Αλαντίν και περιλαμβάνει συνδυασμό υλικού, λογισμικού και εισαγωγής δεδομένων από άνθρωπο.
 - γ. Οι λειτουργίες της πλατφόρμας Αλαντίν καλύπτουν το σύνολο του κύκλου επενδύσεων. Σε γενικές γραμμές, η πλατφόρμα Αλαντίν παρέχει στους διαχειριστές χαρτοφυλακίων ανάλυση απόδοσης και κινδύνου για την υποστήριξή τους κατά τη λήψη επενδυτικών αποφάσεων, παρακολουθεί την

- τήρηση της κανονιστικής συμμόρφωσης και επιτρέπει στους διαχειριστές χαρτοφυλακίων να εφαρμόζουν εμπορικές αποφάσεις.
- δ. Η Blackrock διαχειρίζεται ένα φάσμα διαφορετικών κεφαλαίων, ορισμένα από τα οποία λογίζονται ως ΑΚ ενώ ορισμένα ως άλλα κεφάλαια.
- ε. Η Blackrock χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες διαχείρισης για τη διαχείριση τόσο των ΑΚ όσο και των άλλων κεφαλαίων.
- στ. Η πλειονότητα των κεφαλαίων που διαχειρίζεται επί του παρόντος η BlackRock μέσω των υπηρεσιών διαχείρισης είναι άλλα κεφάλαια, τόσο από άποψη αριθμού των κεφαλαίων όσο και από άποψη αξίας των υπό διαχείριση ενεργητικών περιουσιακών στοιχείων.
- ζ. Η BFMI παρέχει επίσης υπηρεσίες διαχείρισης σε άλλους (τρίτους) διαχειριστές κεφαλαίων, ορισμένοι από τους οποίους διαχειρίζονται κυρίως άλλα κεφάλαια. [σελ. 4 του πρωτοτύπου]

Γ. ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

8. Το άρθρο 131 της οδηγίας ΦΠΑ ορίζει τα εξής:
- «Οι απαλλαγές που προβλέπονται στα κεφάλαια 2 έως 9 εφαρμόζονται με την επιφύλαξη άλλων κοινοτικών διατάξεων και με τις προϋποθέσεις που καθορίζουν τα κράτη μέλη για να διασφαλίζουν την ορθή και απλή εφαρμογή των εν λόγω απαλλαγών και να προλαμβάνουν κάθε ενδεχόμενη φοροδιαφυγή, φοροαποφυγή ή κατάχρηση.»*
9. Το άρθρο 135, παράγραφος 1, της οδηγίας ΦΠΑ προβλέπει, κατά το μέρος που ενδιαφέρει εν προκειμένω, τα εξής:
- «1. Τα κράτη μέλη απαλλάσσουν τις ακόλουθες πράξεις:*
- [...]*
- ζ) τη διαχείριση των αμοιβαίων κεφαλαίων, όπως ορίζονται από τα κράτη μέλη [...]* »

Δ. ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

10. Το άρθρο 31, παράγραφος 1, του νόμου περί ΦΠΑ του 1994 (στο εξής: VATA) προβλέπει, κατά το μέρος που ενδιαφέρει εν προκειμένω, τα εξής:
- «(1) Μια παροχή αγαθών ή υπηρεσιών είναι απαλλασσόμενη παροχή αν την καλύπτει η περιγραφή που προς το παρόν παρατίθεται στο παράρτημα 9 [...]*»

11. Το παράρτημα 9 του VATA περιλαμβάνει, στο σημείο 9 της ενότητας 5 («τη διαχείριση μιας») έναν κατάλογο συγκεκριμένων επενδυτικών οντοτήτων και ειδών κεφαλαίων. Πρόκειται για τις οντότητες και τα είδη κεφαλαίων που το Ηνωμένο Βασίλειο θεωρεί ως αμοιβαία κεφάλαια.

E. ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΩΝ

(1) Η θέση της BlackRock είναι η ακόλουθη:

12. Το αν η κατανομή είναι δυνατή εξαρτάται από την ορθή ερμηνεία του άρθρου 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', της οδηγίας ΦΠΑ. [σελ. 5 του πρωτοτύπου]
13. Κατά πάγια νομολογία, οι απαλλαγές της οδηγίας ΦΠΑ πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά, αλλά όχι κατά τρόπο που να τις καθιστά άνευ αποτελέσματος (απόφαση της 21ης Μαρτίου 2013, PFC Clinic, C-91/12, ECLI:EU:C:2013:198, σκέψη 23).
14. Κατά την ερμηνεία του άρθρου 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', η σχετική διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται «λαμβάνοντας ιδιαίτερα υπόψη τη ratio legis της απαλλαγής την οποία η διάταξη αυτή προβλέπει» (απόφαση της 4ης Μαΐου 2006, Abbey National, C-169/04, ECLI:EU:C:2006:289, σκέψη 59, στο εξής: **απόφαση Abbey National**).
15. Το Δικαστήριο έχει παράσχει ήδη λεπτομερείς οδηγίες σχετικά με τον σκοπό της απαλλαγής της διαχείρισης των αμοιβαίων κεφαλαίων:
- α. Τα ΑΚ είναι συλλογικά επενδυτικά προγράμματα που ενδείκνυνται για επενδύσεις μικροεπενδυτών. Ο σκοπός της απαλλαγής της διαχείρισης των αμοιβαίων κεφαλαίων είναι να διευκολύνει τους μικροεπενδυτές και να διασφαλίσει ότι το κοινό σύστημα του ΦΠΑ είναι φορολογικώς ουδέτερο μεταξύ της άμεσης επενδύσεως σε τίτλους και της επενδύσεως που μεσολαβεί μέσω οργανισμών συλλογικών επενδύσεων (απόφαση Abbey National, σκέψη 62).
 - β. Από την αρχή της φορολογικής ουδετερότητας προκύπτει ότι οι επιχειρηματίες πρέπει να μπορούν να επιλέγουν το οργανωτικό σχήμα το οποίο, από αυστηρά οικονομική άποψη, τους ταιριάζει καλύτερα, χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο να αποκλειστούν οι πράξεις από την απαλλαγή της διαχείρισης αμοιβαίων κεφαλαίων (απόφαση Abbey National, σκέψη 68, και απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, C-275/11, GfBk, ECLI:EU:C:2013:141, σκέψη 31).
 - γ. Η απαλλαγή της διαχείρισης των αμοιβαίων κεφαλαίων καθορίζεται σε σχέση με τη φύση των υπηρεσιών που παρέχονται και όχι βάσει του παρέχοντος την υπηρεσία ή του λήπτη της υπηρεσίας (απόφαση Abbey National, σκέψη 66).

16. Μόνο με την κατανομή μπορεί να επιτευχθεί ο σκοπός της απαλλαγής της διαχείρισης των αμοιβαίων κεφαλαίων.
17. Χωρίς κατανομή, ο σκοπός της απαλλαγής καθίσταται ανέφικτος για τους ακόλουθους λόγους:
- α. Η εφαρμογή της απαλλαγής είναι αυθαίρετη, καθοριζόμενη βάσει της σύνθεσης των κεφαλαίων που διαχειρίζεται ο λήπτης των υπηρεσιών. Οι υπηρεσίες διαχείρισης αποκλείονται από την απαλλαγή απλώς και μόνο διότι οι λήπτες αυτών των υπηρεσιών [σελ. 6 του πρωτοτύπου] είναι οργανωμένοι κατά τρόπο ώστε να διαχειρίζονται τόσο ΑΚ όσο και άλλα κεφάλαια, παρά το γεγονός ότι το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ρητώς ότι η επιλογή του οργανωτικού σχήματος δεν πρέπει να έχει αυτό το αποτέλεσμα (βλ. σημείο 15 β ανωτέρω).
 - β. Ο περιορισμός της απαλλαγής καθορίζεται βάσει του λήπτη των υπηρεσιών και όχι σε σχέση με τον σκοπό για τον οποίο χρησιμοποιούνται οι υπηρεσίες, κάτι που οδηγεί σε στρέβλωση του ανταγωνισμού. Εκ νέου, το Δικαστήριο έχει απορρίψει ρητώς τις προσπάθειες περιορισμού της απαλλαγής κατ' αυτόν τον τρόπο (βλ. σημείο 15 γ ανωτέρω).
 - γ. Θα υπάρξουν απρόβλεπτες συνέπειες για άλλους διαχειριστές κεφαλαίων και επενδυτές. Για παράδειγμα, μια ενιαία παροχή υπηρεσιών ενδέχεται να αλλάξει κατ' επανάληψη από απαλλασσόμενη σε φορολογητέα (και αντιστρόφως), λόγω διακυμάνσεως του όγκου και της αξίας των ΑΚ και των άλλων κεφαλαίων τα οποία διαχειρίζεται ο λήπτης των υπηρεσιών. Επιπλέον, οι διαχειριστές των κεφαλαίων μπορούν να τροποποιήσουν την επιχειρησιακή και οργανωτική δομή τους προκειμένου να καταστεί δυνατό για τα άλλα κεφάλαια να τύχουν του οφέλους της απαλλαγής, μέσω της διαχείρισης ορισμένων άλλων κεφαλαίων στην ίδια οντότητα με τα ΑΚ.
18. Εξάλλου, η κατανομή βάσει της χρήσης δεν αποτελεί νέα προσέγγιση στο πλαίσιο της οδηγίας ΦΠΑ. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει ότι η κατανομή μπορεί να είναι απαραίτητη για την εφαρμογή της απαλλαγής του επιμερισμού του κόστους του άρθρου 132, παράγραφος 1, στοιχείο στ' (απόφαση της 4ης Μαΐου 2017, Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, C-274/15, ECLI:EU:C:2017:333, στο εξής: **απόφαση Λουξεμβούργου**).
19. Η απαλλαγή του επιμερισμού του κόστους του άρθρου 132, παράγραφος 1, στοιχείο στ', εξαρτάται από το εάν οι υπηρεσίες που παρέχονται από μια ανεξάρτητη ένωση προσώπων (στο εξής: **ΑΕΠ**) στα μέλη της είναι «άμεσα αναγκαίες» για την άσκηση από τα μέλη μιας μη οικονομικής δραστηριότητας ή την πραγματοποίηση μιας απαλλασσόμενης από τον ΦΠΑ παροχής. Σε περιπτώσεις όπου ένα μέλος λαμβάνει παροχές υπηρεσιών από ΑΕΠ οι οποίες χρησιμοποιούνται από αυτό για σκοπούς τόσο οικονομικής όσο και μη οικονομικής δραστηριότητας που ασκεί, ή προκειμένου να πραγματοποιήσει τόσο

φορολογητέες όσο και απαλλασσόμενες παροχές (όπως, για παράδειγμα, δαπάνες για γενικά έξοδα), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η αντιπαροχή που κατέβαλε το μέλος στην ΑΕΠ πρέπει να κατανεμηθεί και η απαλλαγή να εφαρμοσθεί κατά τρόπο που να αντανakλά τον βαθμό στον οποίο οι υπηρεσίες που παρέχονται στο μέλος είναι «άμεσα αναγκαίες» για τη μη υποκείμενη στον φόρο δραστηριότητα που αυτό ασκεί (απόφαση Λουξεμβούργο, σκέψεις 53 και 54).

20. Τέλος, πρέπει να σημειωθεί ότι εν προκειμένω δεν τίθεται ζήτημα απομόνωσης ενός στοιχείου μιας σύνθετης παροχής και εφαρμογής διαφορετικού συντελεστή στο εν λόγω στοιχείο. Γίνεται δεκτό ότι κάτι τέτοιο [σελ. 7 του πρωτοτύπου] δεν θα αντανakλούσε (εν γένει) την οικονομική πραγματικότητα και, ως εκ τούτου, θα έθιγε την ορθή λειτουργία του συστήματος ΦΠΑ (απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2018, C-463/16, Stadion Amsterdam, ECLI:EU:C:2018:22, σκέψη 22). Εν προκειμένω, η κατανομή αντικατοπτρίζει την οικονομική πραγματικότητα και προωθεί έναν οικονομικά ρεαλιστικό διαχωρισμό εργασίας και πόρων.

(2) Η θέση της φορολογικής αρχής

21. Μια ενιαία σύνθετη παροχή, η οποία χρησιμοποιείται πρωτίστως για τη διαχείριση άλλων κεφαλαίων, δεν μπορεί να κατανεμηθεί. Αντιθέτως, είναι εξ ολοκλήρου φορολογητέα.
22. Ο γενικός κανόνας είναι ότι ένας ενιαίος φορολογικός συντελεστής πρέπει να εφαρμόζεται σε μια ενιαία σύνθετη παροχή. Οι μόνες εξαιρέσεις σε αυτόν τον κανόνα εντοπίζονται σε περιπτώσεις όπου η νομοθεσία της Ένωσης επιτρέπει ρητώς μια διαφορετική μεταχείριση (βλ. απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Talacre Beach, C-251/05, η οποία αφορούσε μηδενικό συντελεστή, και απόφαση της 6ης Μαΐου 2010, Επιτροπή κατά Γαλλίας, C-94/09, η οποία αφορούσε τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ένα κράτος μέλος μπορούσε να εφαρμόσει μειωμένο συντελεστή σε συγκεκριμένες δραστηριότητες).
23. Το να επιτρέπεται η κατανομή στις περιπτώσεις που μια ενιαία παροχή χρησιμοποιείται για δύο σκοπούς θα ερχόταν σε αντίθεση με την προγενέστερη νομολογία του Δικαστηρίου. Στην απόφασή του της 18ης Ιανουαρίου 2018, Stadion Amsterdam (C-463/16, EU:C:2018:22), το Δικαστήριο επιβεβαίωσε προσφάτως ότι μία ενιαία παροχή, που αποτελείται από δύο διακριτά στοιχεία, πρέπει να φορολογείται μόνο με τον συντελεστή ΦΠΑ που εφαρμόζεται στη συγκεκριμένη ενιαία παροχή, ο οποίος καθορίζεται με βάση τον ΦΠΑ που οφείλεται για το κύριο στοιχείο. Τούτο ισχύει ακόμη και εάν ένα από τα δύο στοιχεία υπαγόταν σε μειωμένο συντελεστή ΦΠΑ, αν είχε παρασχεθεί χωριστά.
24. Το να επιτρέπεται η κατανομή στις περιπτώσεις που μια ενιαία παροχή χρησιμοποιείται για δύο σκοπούς δεν συμβαδίζει με τον σκοπό της νομολογίας περί σύνθετων παροχών. Δύο στοιχεία πρέπει να λογίζονται ως ενιαία παροχή μόνο στην περίπτωση που αυτό ισχύει από οικονομικής απόψεως και ο διαχωρισμός τους θα ήταν τεχνητός. Δεν έχει νόημα να διαπιστωθεί ότι υφίσταται μια ενιαία παροχή από οικονομικής απόψεως, αλλά, παρ' όλα αυτά, να

διασπασθεί η αντιπαροχή κατανέμοντάς την. Αυτό θα δημιουργούσε τον κίνδυνο στρεβλώσεως της λειτουργικότητας του συστήματος ΦΠΑ. [σελ. 8 του πρωτοτύπου]

25. Επιπλέον, το να επιτραπεί η κατανομή στην υπό κρίση περίπτωση θα δημιουργούσε πρακτικά προβλήματα. Εάν η κατανομή βασιζόταν στα υπό διαχείριση στοιχεία ενεργητικού των κεφαλαίων που διαχειρίζεται η BlackRock, ο οφειλόμενος ΦΠΑ για την παροχή θα μεταβαλλόταν διαρκώς ανάλογα με την αξία των ΑΚ και των άλλων κεφαλαίων που διαχειρίζεται.
26. Η ανάλυση των φορολογικών αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου δεν μεταβάλλεται από την αρχή της φορολογικής ουδετερότητας, η οποία είναι ερμηνευτική αρχή που δεν μπορεί να υπερισχύσει του γενικού κανόνα του δικαίου του ΦΠΑ, κατά τον οποίο μια ενιαία παροχή χρήζει ενιαίας μεταχείρισεως από πλευράς ΦΠΑ. Πράγματι, σε όλες τις περιπτώσεις ενιαίας σύνθετης παροχής, η εφαρμογή της φορολογικής μεταχείρισης από πλευράς ΦΠΑ του κύριου στοιχείου στο σύνολο της παροχής οδηγεί σε διαφορετική μεταχείριση από πλευράς ΦΠΑ της παρεπόμενης παροχής από αυτή που θα είχε αν το στοιχείο είχε παρασχεθεί χωριστά. Αυτή όμως είναι η συνέπεια της θεωρίας των ενιαίων σύνθετων παροχών (βλ. απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2012, Purple Parking και Airparks Services, C-117/11, ECLI:EU:C:2012:29).
27. Η ανάλυση των βρετανικών φορολογικών αρχών δεν ανατρέπεται εξάλλου από την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 2017, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου (C-274/15, ECLI:EU:C:2017:33). Αντικείμενο της υπόθεσης αυτής ήταν μια διαδικασία επί παραβάσει που αφορούσε την απαλλαγή για τους ομίλους επιμερισμού του κόστους του άρθρου 132, παράγραφος 1, στοιχείο στ', της οδηγίας ΦΠΑ, και όχι μια παραπομπή που αφορούσε τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά μιας υπόθεσης ενώπιον εθνικού δικαστηρίου. Το Δικαστήριο δεν ανέφερε σε κανένα σημείο της αποφάσεώς του επί της υποθέσεως αυτής ότι επρόκειτο για ενιαία παροχή από όμιλο επιμερισμού του κόστους ούτε άφησε να εννοηθεί ότι η αντιπαροχή για την εν λόγω ενιαία παροχή έπρεπε να κατανεμηθεί με βάση τη χρήση της.

ΣΤ. ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗΣ

28. Οι αποφάσεις του αιτούντος δικαστηρίου (Upper Tribunal) της 20ής Δεκεμβρίου 2018 και του First-tier Tribunal της 15ης Αυγούστου 2017 είναι συνημμένες στα **παραρτήματα 1 και 2** της παρούσας αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.
29. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, μολονότι αποτελεί γενική αρχή ότι μια ενιαία σύνθετη παροχή πρέπει να φορολογείται με ενιαίο συντελεστή, η αρχή αυτή δεν είναι αφ' εαυτής καθοριστική εν προκειμένω. Το ζήτημα που τίθεται δεν είναι αν μπορούν να εφαρμοστούν διαφορετικοί συντελεστές σε διακριτά στοιχεία μιας ενιαίας σύνθετης παροχής. Αντιθέτως, το ζήτημα είναι η ερμηνεία του ίδιου του άρθρου 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ': το κατά πόσον μπορεί να ερμηνευθεί

υπό την έννοια ότι απαιτεί την κατανομή της αντιπαροχής μιας ενιαίας παροχής με βάση τη χρήση της. **[σελ. 9 του πρωτοτύπου]**

30. Στην απόφαση Λουξεμβούργο, το Δικαστήριο φαίνεται να επισήμανε ότι κατά την εφαρμογή του άρθρου 132, παράγραφος 1, στοιχείο στ', της οδηγίας ΦΠΑ, μπορεί να είναι σκόπιμη η κατανομή μιας ενιαίας παροχής υπηρεσιών σε απαλλασσόμενα και φορολογητέα στοιχεία. Αν το Δικαστήριο έχει αποδεχθεί την κατανομή που βασίζεται στη χρήση προκειμένου να καθορισθεί το πεδίο εφαρμογής μιας απαλλαγής, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι μια τέτοια κατανομή θα μπορούσε να εφαρμοσθεί σε άλλες απαλλαγές, ιδίως αυτές που εξαρτώνται από τη χρήση για την οποία προορίζεται η συγκεκριμένη παροχή υπηρεσιών.
31. Ωστόσο, η απόφαση Λουξεμβούργο δεν παρέχει σαφείς κατευθύνσεις στην παρούσα υπόθεση. Οι κρίσεις που εξέφερε το Δικαστήριο για την κατανομή σε σχέση με την απαλλαγή του επιμερισμού του κόστους φαίνεται να βασίζονται σε πρακτικούς λόγους και όχι σε κάποια αρχή ή σε κάποιο σκοπό.
32. Εν ολίγοις, το αιτούν δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μπορεί να υποστηριχθεί η άποψη ότι το άρθρο 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι σε μια ενιαία παροχή υπηρεσιών διαχείρισης επιτρέπεται η κατανομή της αντιπαροχής μεταξύ της χρήσης των υπηρεσιών που προορίζονται για τη διαχείριση των ΑΚ και αυτών που προορίζονται για τη διαχείριση άλλων κεφαλαίων. Ωστόσο, είναι εξίσου υποστηρίξιμη η άποψη ότι μια τέτοια κατανομή δεν μπορεί να εφαρμοσθεί και ότι η ενιαία παροχή πρέπει να φορολογείται βάσει της πρωταρχικής ή κύριας χρήσης της.
33. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά επομένως ότι, στις περιπτώσεις όπου οι υπηρεσίες χρησιμοποιούνται για τη διαχείριση τόσο ΑΚ όσο και άλλων κεφαλαίων, δεν μπορεί να καθορίσει με πλήρη βεβαιότητα την ορθή προσέγγιση της ερμηνείας του άρθρου 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', ότι το ζήτημα αυτό δεν αποτελεί *acte clair*, καθώς και ότι η επίλυση του ερμηνευτικού ζητήματος αυτού είναι αναγκαία για να αποφανθεί επί της διαφοράς της κύριας δίκης.

Z. ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

34. Κατά συνέπεια, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Κατά την ορθή ερμηνεία του άρθρου 135, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, όταν τρίτος πάροχος υπηρεσιών προβαίνει σε μια ενιαία παροχή υπηρεσιών διαχείρισης κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου προς έναν διαχειριστή κεφαλαίων, ο οποίος τη χρησιμοποιεί τόσο για τη διαχείριση αμοιβαίων **[σελ. 10 του πρωτοτύπου]** κεφαλαίων (ΑΚ) όσο και για τη διαχείριση άλλων κεφαλαίων που δεν αποτελούν αμοιβαία κεφάλαια (άλλα κεφάλαια):

α) πρέπει η εν λόγω ενιαία παροχή να υπόκειται σε ενιαίο φορολογικό συντελεστή, και εάν ναι, πώς πρέπει να καθοριστεί αυτός ο ενιαίος συντελεστής; ή

β) πρέπει η αντιπαροχή για την εν λόγω ενιαία παροχή να κατανέμεται βάσει της χρήσης για την οποία προορίζονται οι υπηρεσίες διαχείρισης (για παράδειγμα ανάλογα με το ύψος των υπό διαχείριση κεφαλαίων στα ΑΚ και στα άλλα κεφάλαια), ώστε μέρος της ενιαίας παροχής να αντιμετωπίζεται ως απαλλασσόμενο και μέρος της ως υποκείμενο στον φόρο;

[παραλειπόμενα]

Ημερομηνία: 15 Μαρτίου 2019

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ